

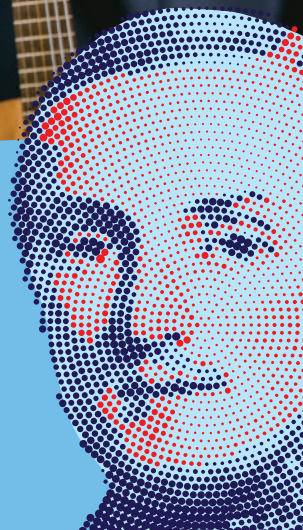
Subota, 11. travnja 2026.
Mala dvorana u 19 sati

TRIO ELOGIO

TRIJALOG

Petrit Čeku, gitara
Pedro Ribeiro Rodrigues, gitara
Tomislav Vukšić, gitara

 LISINSKI
DA CAMERA
25/26

U povodu 400. godišnjice smrti Johna Dowlanda.

John Dowland (obr. Darko Petrinjak)

Plesovi iz zbirke *Lachrimae*

Mr. Bucton's Galliard

Captain Digorie Piper his Galliard

Mistress Nichols Almand

Lachrimae tristes

The Earl of Essex Galliard

Antoine de Lhoyer

Trio br. 2 u C-duru, op. 42

I Moderato

II Menuetto i Trio: Vivace

III Romance: Andante sostenuto

IV Polonaise: Moderato

Zoran Juranić

Trijalog

Franz Schubert (obr. Petrit Čeku)

Četiri impromptua, D. 899 / op. 90

Br. 1: Allegro molto moderato

Br. 2: Allegro

Br. 3: Andante

Br. 4: Allegretto

TRIO ELOGIO osnovala su 2009. godine trojica gitarista školovanih u razredu Darka Petrinjaka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu: Petrit Čeku, Pedro Ribeiro Rodrigues i Tomislav Vukšić. Iako su proizašli iz jedinstvene tzv. zagrebačke gitarske škole, ovi glazbenici nose bogatstvo raznolikosti porijekla i kulturnih identiteta sredina iz kojih potječu i koje su ih oblikovale, ističući svoju umjetničku i kulturnu raznolikost. Posebnu pozornost u kreiranju koncertnoga repertoara posvećuju opusima hrvatskih skladatelja, uvažavajući istovremeno i povijesni aspekt velikih orkestralnih skladbi, udružujući ih u svojim programima sa suvremenim djelima.

Trio Elogio ustrajno ulaže u očuvanje hrvatske kulturne baštine; jedan od njihovih doprinosa na tome području bio je donatorski koncert za obnovu Palače Gvozdanović u organizaciji Muzeja za umjetnost i obrt te Hrvatske radiotelevizije. Nastupali su na važnim međunarodnim festivalima, kao što su Grachtenfestival, Wonderfeel (Nizozemska), Festival Internacional de Música de Marvão, Cistermúsica (Portugal), Kyburgiade (Švicarska) i Alpenarte (Austrija) te na glazbenim festivalima i ciklusima diljem Hrvatske, kao što su Zagreb Kom, Dubrovačke ljetne igre, Glazbene večeri u Sv. Donatu, Samoborska glazbena jesen, Osorske glazbene večeri i Glazbena tribina u Osijeku. Trio Elogio nastupao je u uglednim koncertnim dvoranama, poput Het Concertgebouw (Amsterdam, Nizozemska), Angelika Kauffmann Saal (Schwarzenberg, Austrija) i Tiroler Festspiele (Erl, Austrija).

Trio je ostvario uspješne suradnje s istaknutim glazbenicima, među kojima su Santiago Cañon Valencia, Sara Ferrandez, Gili Schwarzman, Ivana Kuljerić Bilić, Filip Merčep, Ivana Sribljan i Sebastian Manz. Interpretacijski potencijal i umjetničku vrijednost Trija Elogio prepoznali su suvremeni skladatelji Krešimir Seletković, Rafet Rudi i Hugo Vasco Reis, posvetivši im svoje skladbe. Album prvijenac *Mozart / Ruždjak / Dvořák* izdan je 2019. godine pod etiketom BuntArta. Drugo diskografsko izdanje Trija Elogio, *Quasi ritorno*, sadrži originalna djela napisana za gitarski trio u proteklih deset godina, a objavila ga je izdavačka kuća Cantus. Trio je bio nominiran za diskografsku nagradu *Porin* u tri kategorije: za najbolji album klasične glazbe i za najbolju produkciju albuma klasične glazbe, a nagradu je osvojio za najbolju skladbu klasične glazbe: *Acumal*, za gitarski trio, skladatelja Brune Vlaheka, koju je ansambl izveo na prvome koncertu prve sezone ciklusa *Lisinski da camera*.

Trio Elogio dobitnik je Nagrade *Milka Trnina* Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika, za najbolje glazbeno postignuće u 2022. godini. Dio su zajednice zagrebačke gitarske škole (predvođene Darkom Petrinjakom) kojoj je Hrvatsko društvo skladatelja početkom 2025. dodijelilo Nagradu *Vatroslav Lisinski* za 2024. godinu, za doprinos hrvatskome glazbenom stvaralaštvu.

S GITAROM OD RENESANSE DO 21. STOLJEĆA

JOHN DOWLAND (1563. – 1626.) ubraja se u najistaknutije europske glazbenike kasne renesanse, a njegova zbirka *Lachrimae or Seaven Teares*, objavljena u Londonu 1604. godine, jedno je od ključnih ostvarenja instrumentalne glazbe toga razdoblja. Djelo je posvećeno engleskoj kraljici Ani Danskoj, sestri danskoga kralja Kristijana IV., na čijem je dvoru Dowland bio zaposlen. U posveti je zapisao da je imao pristup kraljici tijekom njezina boravka u Winchesteru ujesen 1603., a kako se zbog nepovoljnih vremenskih uvjeta nije mogao vratiti u Dansku, u Londonu

se zadržao dovoljno dugo da nadgleda i tisak zbirke. Naslov zbirke, *Lachrimae or Seaven Teares figured in seaven passionate pavans, with divers other pavans, galliards and allemands, set forth for the lute, viols, or violons, in five parts*, precizira njezin sadržaj i izvođački okvir. Posrijedi je zbirka instrumentalne glazbe za pet dionica, namijenjena gudačima uz lutnju, a upravo je lutnja temeljni element zvuka i strukture. Kako se napominje u izvorima, naslovnica donosi i prvu poznatu referencu na skladatelj dom u Fetter Laneu blizu Fleet Streeta, gdje se zbirka mogla nabaviti. Iz drugih dokumenata može se saznati da je njegova supruga sudjelovala u poslovima izdavanja i distribucije njegovih djela.

Zbirka nastaje u razdoblju kad je Dowland već bio jedan od najpoznatijih europskih glazbenika, premda je i dalje bio zaobilažen pri imenovanjima na engleskom dvoru. U predgovoru zbirke sam ju je opisao kao „long and troublesome worke, wherein I have mixed new songs with olde, grave with light“ (dug i mukotran posao, u kojem sam kombinirao nove pjesme sa starima, tamne sa svijetlima), ističući raznolikost njezina sadržaja i izraza. Tematski okvir zbirke naznačen je i latinskim epigramom na naslovnici: „Aut Furit, aut Lachrimat, quem non Fortuna beavit“ („Onaj kojega sreća nije blagoslovlila ili bjesni ili plače“). Dowland u posveti pojašnjava da suze („the teares which Musicke weeps“) mogu biti i ugodne, da plač nije uvijek povezan sa žalošću, nego ponekad i s radošću, čime upozorava na višeznačnost izraza koji oblikuje središnji dio djela. Taj dio čini ciklus od sedam pavana, tematski temeljenih na prepoznatljivom autorovu silaznom motivu „suze“. Djelo se ističe većom kontrapunktskom složenosti u odnosu na starije primjere istoga žanra te označava prijelaz od funkcionalne plesne glazbe prema apstraktnoj instrumentalnoj formi.

Naslovi sedam pavana u zbirci su: *Lachrimae antiquae*, *Lachrimae antiquae novae*, *Lachrimae gementes*, *Lachrimae tristes*, *Lachrimae coactae*, *Lachrimae amantis* i *Lachrimae verae*. Prema dostupnim tumačenjima, moguće je da tvore određeni simbolički ili duhovni slijed, no to se ne može tvrditi sa sigurnošću. Ono što je pouzdano utvrđeno jest da je riječ o jedinstvenom varijacijskom ciklusu unutar plesne forme, što je novost u europskoj glazbi toga vremena. Uz pavane, zbirka uključuje i druge plesne oblike, osobito *galliarde* i *allemande*, koje zauzimaju važno mjesto u Dowlandovu opusu. Sačuvano je više od trideset njegovih galjardi, što upućuje na skladateljevu osobitu sklonost tom obliku. Stoga su na programu *Mr Bucton's Galliard*, *Captain Digorie Piper his Galliard*, *Mistress Nichols Almand*, *The Earl of Essex Galliard*, uz pavanu *Lachrimae tristes*.

Kao što proizlazi iz općih obilježja tih plesova, pavane su skladbe polaganoga tempa u dvodobnoj mjeri (povezane s atmosferom onodobnih procesija), dok su *galliarde* i *allemande* življeg karaktera. Skladbe u zbirci većinom su pisane za standardni peteroglasni *consort* s jednom gornjom dionicom, trima srednjima i jednom basovskom. Objedinjujući različite slojeve glazbenog izraza plesne forme, varijacijske postupke i kontrapunktsku razradu originalne partiture, verzija za tri gitare donosi novi sloj tumačenja višeglasne teksture jednoga od skladateljskih primjera vrhunaca Dowlandova stvaralaštva.

ANTOINE DE LHOYER (1768. – 1852.) bio je francuski gitarist i skladatelj čiji je opus uvelike pridonio razvoju komorne glazbe za gitaru. Djelovao je kao izvođač i pedagog u Hamburgu i Sankt Peterburgu, gdje je bio aktivan kao gitarist na carskom

dvoru. Kad se vratio u Francusku, nastavio je skladateljsku djelatnost. Suvremenici su ga smatrali iznimnim, a njegov autorski rad doseže 45 skladateljskih opusa te obuhvaća ponajprije komorna djela: skladbe za glas i gitaru, za dvije i više gitara te za gitaru u kombinaciji s drugim instrumentima, među kojima se ističe Koncert za gitaru i gudače, op. 16. Skladbe nastale prije 1812. pisane su za peterožičanu gitaru, dok su kasnija djela, objavljena u Parizu između 1813. i 1826., namijenjena šesterožičanoj gitari. Posebno su u njegovu stvaralaštvu važna dva za gitaru, koja čine približno polovicu njegova opusa. Riječ je o formalno razrađenim skladbama u kojima su dionice dvaju instrumenata pažljivo uravnotežene.

Djelujući na prijelazu 18. u 19. stoljeće, Antoine de Lhoyer u svojem skladateljskom izrazu ipak ostaje pretežito vezan uz kasnoklasicistički glazbeni jezik, uz svježinu i originalnost koja se ogleda u nekoj vrsti njegova spoja privlačne melodije, formalne discipline i senzibiliteta za sve dionice komornog ansambla. Primjer nalazimo u **Triju br. 2 u C-duru, op. 42**, koji je nastao 1826. godine, dvanaest godina nakon *Trija concertante*, s kojim dijeli srodne stilske značajke; to su ujedno i Lhoyerove jedine partiture nastale originalno za gitarski trio. Osnova njegova pristupa gitarskom triju nije u uobičajenoj podjeli na vodeći glas i pratnju, nego u ravnopravnoj međuigri i raspoređivanju tematskog materijala između triju dionica. Takav način oblikovanja teksture upućuje na dobro poznavanje komorne tradicije 18. stoljeća, osobito gudačkog kvarteta. Zanimljiva je napomena glazbenoga pisca Davida Dentona da nije poznato gdje je Lhoyer stekao osnove kompozicije, ali se pretpostavlja da je znanje o komornoj glazbi stekao krećući se u plemićkim krugovima.

Trio svjedoči o Lhoyerovoj sklonosti jasnoći forme i uravnoteženosti glazbenog toka, pri čemu se formalna preglednost dopunjuje suptilnim varijacijama unutar tematskog materijala. Autor u Triju pokazuje sigurnost u razradi glazbenih ideja koje obiluju pamtljivim melodijskim elementima, što je vidljivo već u uvodnom stavku (*Moderato*), obilježenom vještim modulacijama; kontrastni elementi istaknuti su unutar formalne strukture, uključujući energične kodete u ekspoziciji i reprizi, kao i karakterističan prijelaz u reprizu obilježen uzlaznim razlomljenim oktavama koje vode u unisoni dio. I središnji stavci naglašavaju kontrast izraza: u sprijimijim dijelovima, poput *Romance* u dominantnom tonalitetu, prevladava homofonija i lirski karakter, dok završni stavak donosi plesni element u obliku poloneze, čiji se refren ističe prepoznatljivim ritamskim profilom. Pišući o ovom Triju, Ateş Orga napominje da je riječ o ruskoj inačici poloneze, upućujući na moguće stilističke utjecaje iz razdoblja skladateljeva boravka u Sankt Peterburgu.

Opus skladatelja i dirigenta **ZORANA JURANIĆA** (1947.) obuhvaća nekoliko djela za gitaru u različitim konstelacijama. Godine 1978. praižvedena je njegova prva skladba koja uključuje i gitaru (*Introversioni* za violinu i gitaru). Darko Petrinjak praižveo je *Pastoralu* za flautu i gitaru 2002. godine na Osorskim glazbenim večerima. Njegova praižvedba Sonate za gitaru Zorana Juranića 1999. godine uvrštena je na dva diskografska izdanja. Na izdanju su zabilježene i *Bagatelle za kućnu upotrebu* za kvartet gitara, iz 2021. Godinu prije, 2020., *Pjesme sa dna škrinje*, za mezzosopran i gitaru, praižvedene su na Dubrovačkim ljetnim igrama, na kojima je 2014. praižvedeno djelo *O smrti i ljubavi*, za mezzosopran i gitarski trio.

Pišući *Trijalog* (2018.) i imajući na umu članove Zagrebačkoga gitarskog trija (na čijem je koncertu proslave 35 godina ansambla, 2019. godine, to bila jedina praizvedba hrvatske gitarske literature), Zoran Juranić znao je da im može povjeriti zahtjevniji zadatak. Kako je sam rekao ususret izdanju skladbe na albumu *Trija Elogio*, bio je svjestan da valja napisati djelo koje progovara glazbenim jezikom Zagrebačkoga gitarskog trija, koje ima čvrste kompozicijske temelje te prepoznaje instrumentu imanentnu poetičnost. *Trijalog* izdašno crpi tehničke i glazbene mogućnosti gitare. U fakturi partiture razvidno je da, uzevši u obzir kako sam nije gitarist, skladatelj izdašno koristi spektar instrumenta. Pažljivo razvija klasičnu formalnu strukturu koja je okvir sadržajnom, vješto oblikovanom glazbenom tkivu. Odražavajući vrhunsko poznavanje skladateljskoga zanata, obogaćeno dirigentskom, analitičkom i pedagoškom praksom, to tkivo podjednako je pažljivo osmišljeno pogledamo li ga iz krupnoga plana ili se, pak, usredotočimo na pojedinačne gradacije, napetosti i međudnose u glazbenom materijalu ovoga trijaloga, pri čemu kao iskusan operni skladatelj ne oskudijeva ni dramaturškim idejama.

Naslov skladbe odražava karakteristike forme (trodijelnost), instrumentalnog sastava (trio) te njihova međudnosa (razgovora). Prvi dio skladbe predstavlja tri samostalne dionice koje iznose uvodni motiv, a motivski materijal će tijekom skladbe biti variran, iznošen homofono i imitacijski, temeljeći se na ritamskim obrascima kakvi karakteriziraju svaki od triju odsjeka skladbe (triole, zatim sekstole u drugome te triole u nešto kompliciranijem trećem odsjeku koji vodi kulminaciji). Vjeren svojoj glazbenoj sintaksi koju dosljedno provodi cijelim, formalno i glazbeno promišljenim djelom, skladatelj jasno razrađuje zaključni dio kompozicije. U svojem ga opisu, poput vodiča za slušanje, objašnjava: „U završnom slobodnom fugatu glavne teme, koja se kao pregnantan ritmički signal pojavljuje već u prvom odsjeku, uvijek donose sve tri gitare, da bi se na vrhuncu pojavio u *forte* dinamici glavni motiv polaganog odsjeka, zaokružujući time dvostruko motivičku ulančanost skladbe.“

Kao dio mnogima omiljenog romantičarskog žanra klavirskih minijatura, prije gotovo dvjesto godina nastala su **Četiri impromptua, D. 899, op. 90, FRANZA SCHUBERTA** (1797. – 1828.). Upravo ta skladateljska forma pružila je skladatelju veliku stvaralačku slobodu, nadahnjujući ga za neka od njegovih najoriginalnijih ostvarenja. Schubertovi *impromptui* spajaju formalnu jasnoću s izražajnom slobodom, stvarajući intiman, ali duboko sugestivan glazbeni svijet. Prvi ciklus (D. 899) obuhvaća četiri skladbe u kojima prevladava trodijelna (ternarna) forma. Iznimka je prvi *impromptu*, koji spaja elemente sonatnog oblika, varijacija i slobodne strukture. U njima postiže snažne kontraste: od dramatičnih ugođaja, poput prizvuka pogrebne koračnice, do pjevnih tema, oblikovanih gotovo u talijanskome stilu. Preostali *impromptui* ističu se individualnošću; drugi donosi stalnu pokretnost *moto perpetuo*, treći izražava srž Schubertove lirike u polaganom kantileni nad *arpeggiranom* pratnjom, dok četvrti istražuje udaljene tonalitete prije konačnog povratka u temeljni tonalitete.

Organizator i nakladnik: Koncertna dvorana
 Vatroslava Lisinskog, Zagreb
 Za nakladnika: Nina Čalopek, ravnateljica
 Producentica: Dubravka Bukojević
 Urednik: Hrvoje Dečak
 Autorica teksta: Karolina Rugle

Lektorica: Rosanda Tometić
 Oblikovanje i grafička priprema: Daniel Ilie
 Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Zagreb
 Naklada: 120 primjeraka
 Cijena: 2 eura

**PAPANDOPULO
 KVARTET**
 9. 5. 2026.

TRIO ELOGIO
 11. 4. 2026.

DUNJA BONTEK, violina
MARIJA ANDREJAŠ, viola
MONIKA LESKOVAR, violončelo
MARTINA FILJAK, glasovir
 6. 6. 2026.

Pokrovitelji:

GRAD
ZAGREB

Sponzori:

PBZ
Intesa Sanpaolo Group

CROATIA[®]
OSIGURANJE

Prodaja pretplatničkih ulaznica za novu sezonu ciklusa *Lisinski subotom* i *Lisinski da camera* počinje 25. svibnja 2026. na blagajni Dvorane i online na www.lisinski.hr.